

Mødet genoptaget Kl. 13³⁰.

Formanden: I Skrivelse af 31. Maj dette Aar meddeler Landsretssagfører Finn Poulsen, at han modtager det ved Medlem for Odense Amt, fhv. Minister S. P. Larsens Død ledigblevne Mandat.

Finansudvalget har afgivet Betænkning over Forslag til Lov om Bemyndigelse til Optagelse af Statslaan til særlige Foranstaltninger. Eksemplarer vil blive omdelt.

Forhandlingen genoptoges.

Erik Eriksen: Det er vist ingen Overdrivelse at sige, at navnlig det sidste Aars Tid med al ønskelig Tydelighed har belært os om, at Efterkrigstiden har formet sig helt anderledes end haabet og ventet. Stormagtsfreden delte Verden i Øst og Vest, to Verdener, der er forskellige baade i Form og Indhold, men et fælles Træk er Stormagternes Tendens til at reducere de smaa Staters Rolle. Det Billede, der derefter tegner sig for os, er en Verden præget ikke blot af nye Tanker og Former, men tillige af et fantastisk Indhold af Kraft og Uoverskuelighed, og jeg maa tilstaa, jeg hører til dem, der en Gang imellem kan undres over den Sikkerhed, hvormed mange, mange udtaler sig om den almindelige verdenspolitiske Situation. Fra en anden Side set er der noget, der er aldeles aabenbart. Vi kan allesammen se, at Europa i Dag, snart 3 Aar efter Tysklands Kapitulation, for største Delens Vedkommende er en stor menneskelig, politisk og erhvervsmæssig Tragedie.

Paa denne Baggrund er det vel egentlig lige til, at de smaa Nationer søger at finde hinanden i et Samarbejde, og Benelux-Landenes Eksempel er i saa Henseende værd at lægge Mærke til. Det er Erkendelsen af de smaa Nationers ændrede Stilling, der her er trængt igennem, og denne Erkendelse synes jo ogsaa nu at være ved at trænge igennem i de nordiske Lande. Dette at nævne f. Eks. en nordisk Toldunion er ikke mere noget ophøjet eller utilnærmeligt og verdensfjernt; det er realitetsbetonede Folk i Erhvervslivet og blandt Politikere, der arbejder med disse Problemer, og noget af det glædeligste i det hele taget, der er sket paa disse Omraader, er vel i de senere Aar dette, at den nordiske Tanke i al sin Mangfoldighed er blevet ogsaa den jævne Mands Eje. Dette er for saa vidt noget meget væsentligt nyt. Styrken nu ligger i, fore-

kommer det mig, at det ikke længere er intellektuelle og akademiske Kredse, der alene staar som Bærere af et nordisk Samarbejde, men at det er den jævne, arbejdende Mand i By og paa Land, der nu ser, at det er et Problem, der i allerhøjeste Grad vedrører os alle. Bondestanden i Norge, Sverige og Danmark har gennem mange Aar haft et ret indgaaende Samarbejde, og det samme gælder Arbejderbevægelsen i de tre Lande. Jeg læste forleden Dag en Artikel eller en Kronik, hvad man nu vil kalde det; i „Nationaltidende“, skrevet af det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg), og jeg maa sige, jeg læste denne Artikel med en overordentlig stor Interesse. Jeg har ogsaa noteret mig den Interesse, som den højtærede Statsminister udviser for disse Problemer. Jeg har noteret mig med stor Tilfredshed, hvorledes han arbejder med Etablering af et nordisk Samarbejde. Hvis jeg maa fremkomme med et Hjertesuk, skulde det være dette, at jeg vilde sætte overmaade megen Pris paa, om den højtærede Statsminister vilde lægge sit Arbejde paa dette Omraade i et Plan, saa det ikke alene synes at være et socialdemokratisk Anliggende. Den højtærede Statsminister understregede i en Tale i Malmø for nogle Dage siden Nødvendigheden af, at de nordiske Lande ikke blot deltager i den almindelige europæiske Genopbygning, men at de ogsaa udbygger deres eget Fællesskab paa alle Omraader, og han føjede til, at det for ham var af afgørende Betydning, at de skandinaviske Landes Veje ikke adskiltes, og at det nu skulde være muligt at udbygge vort Samarbejde for at sikre Freden og Friheden.

Jeg kunde ogsaa nævne den Tale, som den højtærede Forsvarsminister holdt forleden Dag ved Forelæggelsen af sit Forslag om Hjemmeværn, men lad mig indskrænke mig til at sige, at for mig tyder alt dette paa, at man nu virkelig søger at naa til Konsekvens i Samarbejdet, og hvis ikke det sker, løber vi ogsaa den betydelige Risiko, at det hele ender i teoretiske Betragtninger og Søndagstaler. Danmark maa under ingen Omstændigheder bringe Usikkerhed og Mistillid ind i de nordiske Lande. Det maa være hævet over enhver Tvivl, at vi vil tage vor Part af Byrden, at vi helt og fuldt vil yde vor positive Indsats for ikke i nogen Henseende at blive isoleret. Under en moderne Stormagtskrig kan et lille Lands Indsats kun være meget begrænset. Vi kan ikke regne med et Forsvar, der yder Garanti for, at vi ikke angribes. Vi kan heller ikke skabe et Forsvar saa stærkt, at vi har Sikkerhed for at kunne holde ud, til vi faar Hjælp, og vi ved